

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. S. K.**
bytem X

zast. advokátem JUDr. Radkem Foralem
sídlem tř. Masarykovo náměstí 220, 763 61 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem Třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2020, č. j. KUZL 68780/2020, sp. zn. KUSP 68780/2020/PŽÚ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2020, č. j. KUZL 68780/2020, sp. zn. KUSP 68780/2020/PŽÚ (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo ve výroku o vině a o trestu změněno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru právního, oddělení přestupkového (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 8. 2020, č. j. MMZL 123792, sp. zn. MMZL 143558/2019, č. př. 1118/2019př. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z úmyslného spáchání přestupků proti občanskému soužití, a to jednak přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 21. 6. 2019 v 11:02 hodin z nezjištěného místa prostřednictvím e-mailové adresy X odeslal osobě přímo postižené přestupkem na její e-mailovou adresu X zprávu, ve které ji urazil výrokem „kde jsi mu snad podržela a vykouřila, aby hoch kmital, tak jak potřebuješ, zkrátka tak, jak jsi zvyklá zacházet s tím svým klenotem, aby byl k užítku“, dne 23. 8. 2019 v 00:10 hodin z nezjištěného místa prostřednictvím e-mailové adresy X odeslal žalobkyni na její emailovou adresu X zprávu, ve které ji urazil slovy „typicky vychcaná zlíňačka“ a „šuká tam, kde má z toho prospěch“, čímž jí ublížil na cti hrubou urážkou. Dále pak z přestupků podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, jichž se dopustil tím, že dne 23. 8. 2019 ve Zlíně, na třídě T. Bati č.p. X, osobně doručil do společnosti X dopis adresovaný řediteli divize, ve kterém sděloval intimní informace o tom, že si osoba postižená přestupkem v pracovní době vyřizovala soukromé záležitosti a provozovala s ním sex, na náklady zaměstnavatele zasílala soukromou poštu, dále dopis stejného znění odeslal prostřednictvím e-mailu X z nezjištěného místa na e-mailovou adresu majiteli společnosti X a řediteli divize uvedené společnosti, *v době od května roku 2019 nejméně do dne 30. 8. 2019 z nezjištěného místa, z telefonního čísla X opakovaně denně volal a psal SMS zprávy osobě postižené přestupkem na telefonní číslo X, čímž ji obtěžoval, v době ode dne 22. 9. 2019 do dne 5. 2. 2020 z blíže nezjištěného místa, prostřednictvím e-mailových adres X, X opakovaně zasílal osobě přímo postižené přestupkem na její e-mailovou adresu X obtěžující e-maily*; tím narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním. Za spáchání těchto přestupků byla žalobci rozhodnutím o přestupku uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný vypustil z výroku o vině prvostupňového rozhodnutí skutek spočívajícího v tom, že žalobce osobně doručil do společnosti X dopis adresovaný řediteli divize, ve kterém sděloval intimní informace o tom, že si osoba postižená přestupkem v pracovní době vyřizovala soukromé záležitosti a provozovala s ním sex, na náklady zaměstnavatele zasílala soukromou poštu, dále dopis stejného znění odeslal prostřednictvím e-mailu X z nezjištěného místa na e-mailovou adresu majiteli společnosti X a řediteli divize uvedené společnosti. Současně žalovaný rozhodl o snížení uložené pokuty na částku 2 500 Kč. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Postup prvostupňového orgánu stran viny žalobce ve vztahu k přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích vyhodnotil jako správný. Potvrdil též skutkové a právní posouzení přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, který spočíval v opakovaném volání, psaní SMS a e-mailů osobě postižené

přestupkem v blíže specifikovaném období. Odlišně se však postavil k jednání spočívajícímu v kontaktování ředitele divize a majitele korporace, ve které pracovala přestupkem přímo postižená osoba. Toto jednání dle žalovaného není přestupkem podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích, jelikož nebyl naplněn jeho materiální znak. Informace uvedené v předmětných e-mailech a dopise se týkají pracovních záležitostí a náleží do personálních záležitostí daného zaměstnavatele. I když toto jednání považoval za zcela nevhodné, nešlo jej postihnout v přestupkovém řízení.

5. K námitce žalobce týkající se nemožnosti podřadit zasílání nevyžádaných zpráv či telefonických hovorů pod přestupek hrubého jednání se žalovaný vyjádřil zamítavě. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009 – 64, žalovaný uvedl, že k naplnění této skutkové podstaty je potřeba, aby se jednalo o hrubé jednání způsobilé narušit občanské soužití. V daném případě bylo narušení občanského soužití spatřováno zejména v intenzitě jednání žalobce, tedy v četnosti a permanenci zasílaných zpráv. Ze zpráv pak dle žalovaného byla patrná vzrůstající agrese a nevhodnost jejich obsahu.
6. Ve vztahu k uložené sankci žalovaný konstatoval, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), když v případě dvou nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uložil správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Prvostupňovému orgánu vytkl opomenutí polehčující okolnosti spočívající v lítosti žalobce a s ohledem na to snížil pokutu na 2 500 Kč. Druh sankce považoval žalovaný za dostatečné odůvodněný.

III. Žaloba

7. Předně žalobce uvedl, že byl žalovaným uznán vinným přestupkem podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, a dále přestupkem podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 téhož zákona, kterého se měl dopustit kontaktováním majitele společnosti a ředitele divize společnosti ve které je osoba postižená přestupkem zaměstnána.
8. Žalobce rozporuje, že v případě přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o některých přestupcích došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku. K tomu je třeba, aby se jednalo o hrubé jednání způsobilé narušit občanské soužití. Tímto hrubým jednáním není četnost a permanence zasílaných zpráv ve spojení s obecným konstatováním o nevhodnosti jejich obsahu, jak jej vyhodnotil žalovaný. Podle žalobce měl žalovaný uvést, jaký konkrétní obsah v případě zasílaných zpráv považuje za hrubé jednání. Zároveň měl jasně vymezit hranici mezi hrubým jednáním a jednáním jinak nevhodným. Obtěžování osoby postižené přestupkem mělo být řešeno jiným způsobem (v občanskoprávním řízení), nikoli v řízení přestupkovém.
9. Z obsahu žaloby je též seznatelná námitka, že ve vztahu k přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích nelze z napadeného rozhodnutí rozpoznat, jaká sankce byla žalobci za tento přestupek udělena, protože mu byla ukládána sankce za dva přestupky.
10. Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Předně vyvrací tvrzení žalobce, že jej žalovaný uznal vinným z přestupku, kterého se měl dopustit kontaktováním majitele společnosti a ředitele divize společnosti ve které byla osoba postižená přestupkem zaměstnána. Toto jednání bylo z výroku o vině vypuštěno z důvodu absence materiálního znaku. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je tomu věnováno podrobné vyjádření.
12. K námitce žalobce, že hrubé jednání nelze spatřovat pouze v množství zasílaných zpráv a v obecném konstatování nevhodnosti jejich obsahu, žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009 – 64, uvádí, že pojem hrubé jednání musí být vykládán objektivně. Pro naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku musí jít o jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti. Je třeba důsledně rozlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné, mezi kterými není ostrá hranice. Určitým vodítkem pro posouzení, zda jednání je hrubé a má být postíženo jako přestupek, jsou jednání, která jsou v § 7 odst. 1 zákona o některých přestupcích pod písmenem c) jako hrubá výslovně označena. Hrubým jednáním narušujícím občanské soužití tak je např. vyhrožování jinou újmou než újmou na zdraví, pomlouvání, vydírání, za podmínky, že nejde o trestný čin. Vzhledem k tomu, že nelze všechna event. možná hrubá jednání vymezit, zákonodárce stanovil tzv. zbytkové ustanovení, pod něž lze všechna ostatní hrubá jednání subsumovat. Jiným hrubým jednáním tak může být např. i šikana či stalking v podobě zasílání sexuálně nevhodných SMS zpráv; k tomu žalovaný odkázal na odbornou literaturu (viz Strakoš, J. Zákona o některých přestupcích. Praktický komentář. Praha : Wolters Kluwer ČR, 2018).
13. Obsah zpráv a e-mailů, které mimo jiné obsahovaly urážky či sdělování záměru ukončit život, byl nepochybně zjištěn. Kopie těchto zpráv jsou doloženy ve spise správního orgánu, přičemž jejich počet zjevně přesáhl míru nevhodnosti. Takové jednání bezpochyby narušuje zájem na zachování občanského soužití.
14. K námitce udělení jednotné sankce žalovaný podotýká, že postupoval dle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, když v případě dvou nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uložil správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ve správním spisu se nachází zejména trestní oznámení, záznam o zahájení úkonů trestního řízení, záznamy o podaném vysvětlení, záznam o odevzdání věci k projednání přestupku, množství fotokopii e-mailové, SMS a dopisní komunikace a záznamy o blokovaných hovorech.
16. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání, které se konalo dne 9. 3. 2020. Z protokolu sepsaného téhož dne vyplývá, že se žalobce doznal k zasílání předmětných e-mailů, potvrdil používání obou e-mailových adres, ze kterých obtěžující komunikace pocházela, a uvedl, že ho jeho jednání mrzí, chtěl se omluvit a slíbil, že již nebude osobu přímo postiženou přestupkem vyhledávat ani kontaktovat. Ve věci by byl ochoten uzavřít smír. Osoba přímo postižená přestupkem uvedla, že měla s žalobcem intimní poměr, který chtěla ukončit. Žalobci oznámila, že už s ním nechce chodit. Tlak od žalobce se pak nadále stupňoval, neustále

volal a psal e-maily. Vzhledem k obsahu e-mailů a tomu, že žalobce je držitelem zbraní, se obrátila na policii. Na základě doporučení kriminalisty se pokusila kontaktovat rodinu žalobce. V reakci na to kontaktoval žalobce ředitele firmy, ve které osoba přímo postižená přestupkem pracuje. Všechny záznamy o komunikaci ze strany žalobce předala policii, která po vyhodnocení předala věc dne 1. 10. 2019 k projednání přestupku.

17. Žalobci byla na základě žádosti zaslána kopie celého spisového materiálu. Žalobce se k podkladům rozhodnutí vyjádřil tak, že veškerá korespondence mezi ním a osobou přímo postiženou přestupkem od 24. 5. 2019 do 22. 8. 2020 byla běžnou mileneckou korespondencí, vedenou slušným způsobem a formou, s cílem usmíření, napravení drobných rozmrštěk a posunutí vztahu do opětovných pravidelných intimních schůzek. Uvádí, že se intimně setkával s osobou přímo postiženou přestupkem i v období od 7. 5. 2019 do 1. 8. 2019, konkrétně čtyřikrát. Toto je prý schopen podložit videonahrávkami a nahrávkami vzájemné komunikace. Podle něj z nahrávek vyplývá, že přestupkem přímo postižená osoba nebyla pronásledována, ale v jeho přítomnosti byla spokojená. Problémová byla pouze komunikace ode dne 22. 8. 2019 do 26. 8. 2019. Těto upřímně lituje.
18. Na základě shromážděných podkladů prvostupňový orgán vydal rozhodnutí o přestupku. K odvolání žalobce pak bylo vydáno napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
20. Proto krajský soud v souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
22. Žaloba není důvodná.
23. Předně je nutno uvést, že spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, jehož se fyzická osoba dopustí *tím, že jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí*, bylo žalobci prokázáno. Z hlediska zjištěného skutkového stavu i právního posouzení není v tomto ohledu mezi účastníky řízení spor.
24. Ve vztahu k přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích pak je nutno přisvědčit žalovanému, že část výroku týkající se žalobcova kontaktu s ředitelem divize a majitelem korporace, ve které byla osoba přímo postižená přestupkem zaměstnána, byla z rozhodnutí o přestupku vypuštěna. Žalovaný v tomto směru vyhověl odvolání žalobce a není tedy pravdivé tvrzení žalobce v žalobě, že by toto jeho jednání bylo vyhodnoceno jako přestupek. Jedná se zjevně o mylnou rekapitulaci výrokové části napadeného rozhodnutí.

25. Těžištěm žalobní argumentace je posouzení jednání žalobce, pro nějž byl uznán vinným za přestupek podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, a to jednání blíže specifikovaného v bodě 2 tohoto rozsudku (pozn. soudu – vyznačeno kurzívou). Tohoto přestupku se dopustí fyzická osoba tím, že *úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání*.
26. Aby bylo možné posoudit, zda jednáním žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku (což žalobce rozporuje), je třeba se zabývat pojmem „jiné hrubé jednání“. Jak správně uvedl již žalovaný, v rámci § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích se jedná se o tzv. zbytkovou kategorii jednání, která lze označit jako „hrubá jednání“. Důvodem takto vymezené kategorie jednání potenciálně narušujícího občanské soužití je skutečnost, že není možné vymezit všechna eventuálně možná hrubá jednání. Jakkoli některá typizovaná hrubá jednání narušující občanské soužití jsou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích výslovně vymezena: bod 1. vyhrožování jinému újmou na zdraví, bod 2. nepravdivé obvinění jiného z přestupku, bod 3. dopuštění se vůči jinému schválnosti. Jednání žalobce však nebylo možné podřadit pod některou z takto typizovaných forem hrubého jednání.
27. Pojem „jiné hrubé jednání“ není právní úpravou blíže definován a je proto úlohou správního orgánu, aby nejprve tento neurčitý právní pojem sám vymezil, resp. aby zhodnotil, zda konkrétní situace patří do rozsahu předmětného neurčitého právního pojmu či nikoli. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze dovozovat, že žalovaný pojem „jiné hrubé jednání“ obecně vymezil jako takové jednání vůči jinému, které lze považovat za obtěžující natolik, že dosahuje společenské škodlivosti, resp. již přesahuje akceptovatelnou míru nevhodnosti.
28. Při posouzení této věci žalovaný vyšel z argumentace uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009 – 64. V tomto rozsudku se jednalo o posouzení přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, podle něhož spočíval přestupek proti občanskému soužití *v úmyslném narušení občanského soužití vyhrožování jinému újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním*. Zde akcentované pravidlo, že hrubé jednání je nutno vykládat objektivně (nikoli z pohledu poškozené osoby), je však nutno použít i v případě stávající právní úpravy přestupků proti občanskému soužití. V odkazovaném rozsudku Nejvyšší správní soud potvrdil argumentaci tehdejšího žalovaného (Krajského úřadu Moravskoslezského kraje), že „*musí jít o jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámeček pouhé nevhodnosti (nesprávnosti)*. Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti). Hranice mezi nimi není ostrá. Určitým vodítkem pro posouzení, zda jednání je hrubé a má být postiženo jako přestupek, jsou jednání, která jsou pod písm. c) jako hrubá výslovně označena. Hrubým jednáním narušujícím občanské soužití je např. vyhrožování jinou újmou než újmou na zdraví, pomlouvání, vydírání, za podmínky, že nejde o trestný čin.“
29. Žalovaný v posuzované věci takto vymezený rámeček posouzení, resp. odlišení „jiného hrubého jednání“ od jednání toliko „neslušného či nevhodného“ respektoval. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že „jiné hrubé jednání“ nespátroval v samotném obsahu jednotlivých zpráv, zasílaných ze strany žalobce osobě přímo postižené přestupkem. Akceptovatelná míra nevhodnosti byla překročena s ohledem na

četnost zasílaných zpráv ve vymezeném období ve spojení s charakterem těchto zpráv. Pokud by totiž byly jednotlivé zprávy (z hlediska obsahu) posuzovány izolovaně, k překročení hranice společenské škodlivosti by nejspíš nedošlo; s výjimkou těch zpráv, jejichž zaslání postižené osobě bylo vyhodnoceno samostatně jako hrubá urážka, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o jiných přestupcích. Na místě proto bylo komplexní posouzení případu, tj. při zohlednění zpráv zasílaných ve vymezeném období v jejich souhrnu a ve spojení s dalšími souvisejícími okolnostmi (nejednalo se totiž pouze o zprávy, ale též telefonáty). Vzhledem k tomu, že překročení pomyslné hranice mezi (pouhou) nesprávností či nevhodností a jiným hrubým (společensky škodlivým) bylo z okolností posuzované věci zjevné, nebyl žalovaný povinen blíže specifikovat např. to, jaké přesné množství zpráv již způsobuje „proboření“ této jinak velmi neostré hranice.

30. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobce, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích je rozhodující pouze obsah jím zasílaných zpráv. Podstatná byla primárně intenzita (četnost) takto zasílaných zpráv ve vymezeném období ve spojení se skutečností, že se jednalo o zprávy nevyžádané. Z hlediska obsahu těchto zpráv pak postačovalo zjištění, že jeho charakter bylo na místě objektivně vyhodnotit jako obtěžující, jak je ostatně zcela jasně uvedeno ve výroku rozhodnutí o přestupku, ve znění napadeného rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom podrobněji rozvedeno, jaký typový charakter měly žalobcem zasílané zprávy ve vymezeném období. Jednalo se o zprávy, z nichž byla patrná vzrůstající agrese, zprávy charakteru (slovy žalovaného) „*zhrzeného milence*“, střídavě se vyskytovaly zprávy milostné, žárlivé, vyčítavé, urážející, omluvné a vyhrožující.
31. Nevhodnost obsahu si zjevně uvědomoval i žalobce, který se několikrát v průběhu kontaktování osoby přímo postižené přestupkem za své zprávy omluvil (např. 24. 5. 2019, 2. 8. 2019 e-mailem). Závadnost jednání musela být žalobci jasná i ve chvíli, kdy ve věci dne 3. 9. 2019 podával vysvětlení Policii České republiky. Zde mimo jiné uvedl: „*Již jí nebudu nic psát ani volat a ani ji nebudu vyhledávat*“. Později 1. 10. 2019 kontaktoval žalobce policii s tím, že chce kontaktovat osobu přímo postiženou přestupkem a omluvit se ji. Ze strany policie mu bylo doporučeno kontaktu se vyhnout a byl upozorněn, že při jakémkoliv pokračování v obtěžování se vystavuje riziku stíhání pro přečin nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. I přesto téhož dne omluvný e-mail osobě přímo postižené přestupkem poslal a tvrdil v něm, že se na policii nedovolal. Žalobce osobu přímo postiženou přestupkem nadále kontaktoval dvacetřikrát emailem v období 7. 10. 2019 – 5. 2. 2020, několikrát také prostřednictvím SMS. Osoba přímo postižená přestupkem na naprostou většinu zpráv žádným způsobem nereagovala, několikrát však explicitně žalobci napsala, že nemá o kontakt zájem, např. v e-mailu ze dne 14. 8. 2019. To muselo být žalobci zjevné i z podaného trestního oznámení. Žalobce však přes všechny zmíněné okolnosti v kontaktu pokračoval.
32. Lze tedy shrnout, že „jiné hrubé jednání“ jakožto jednání narušující občanské soužití, může spočívat též v intenzitě, setrvalosti či permanenci nevyžádané písemné či telefonické komunikace adresované jiné osobě. Pokud tato komunikace ve svém souhrnu a s ohledem na charakter svého obsahu z objektivního hlediska překračuje míru nevhodnosti, jež je z hlediska společenské škodlivosti ještě akceptovatelná, dojde k naplnění skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o jiných přestupcích. Nutno dodat, že jednání žalobce, v němž žalovaný spatřoval naplnění pojmu

„jiné hrubé jednání“, resp. naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o některých přestupcích, je ve výroku rozhodnutí o přestupku (ve znění napadeného rozhodnutí) vymezeno zcela dostatečně, neboť zejména s ohledem na specifikaci časovou a specifikaci konkrétních telefonních čísel a emailových adres toto přestupkové jednání žalobce nelze zaměnit s jiným. Námitka, že jednáním žalobce nebyla naplněna skutková podstata tohoto přestupku, tedy důvodná není.

33. Žalobce nakonec namítal, že v případě přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích nelze zjistit, jaká sankce mu za něj byla udělena. K tomu je třeba s odkazem na ustálenou judikaturu uvést, že podstata ukládání úhrnného trestu za souběh přestupků ve společném řízení spočívá v privilegované formě potrestání pachatele za přestupky spáchané před zahájením takového řízení (§ 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky). Pachateli lze uložit pouze jeden trest téhož druhu, a to podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný (§ 41 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky). Trestání je v tomto případě ovládáno absorpční zásadou, v souladu s níž trestní sazba za nejprísnější přestupek pohlcuje sazby za přestupky mírnější (viz již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 12. 1997, č. j. 6 A 226/95 - 22, č. 835/2001 Soudní judikatury ve věcech správních, nebo např. rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, č. 772/2006 Sb. NSS; a ze dne 23. 9. 2005, č. j. 6 As 8/2005 - 66).
34. Při určení výměry úhrnného trestu se vychází z obecných kritérií pro ukládání sankcí. Nelze při tom přehlédnout, že je sankce ukládána za více přestupků, což *„obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání či opomenutí a projevuje se zpravidla přísnější sankcí“* (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995, č. j. 6 A 216/93 - 34, č. 182/1998 Soudní judikatury ve věcech správních). Při hodnocení souhrnu (tj. všech) sbíhajících se přestupků správní orgán *„vyměří pokutu za jeden ze sbíhajících se deliktů a zároveň je oprávněn v rámci hodnocení závažnosti jednání přihlídnout jakožto k přitěžující okolnosti i k tomu, že bylo spácháno více deliktů“* (viz rozsudek ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008 - 328, č. 1767/2009 Sb. NSS). Vyjít je proto třeba z povahy a závažnosti nejtěžšího (nejzávažnějšího) přestupku (viz rozsudek č. j. 6 As 57/2004 - 54; a ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 15/2013 - 56), a na jeho základě a v souvislosti s ním vzít v potaz ostatní přestupky, a tím zohlednit všechny zákonem chráněné zájmy (viz rozsudek č. j. 5 Afs 9/2008 - 328).
35. Stěžejní je přitom povinnost správního orgánu náležitě odůvodnit, na základě jakých úvah dospěl k uložení výměry (úhrnného) trestu. Správní orgán je tedy povinen vyhodnotit veškerá relevantní zákonná hlediska, včetně skutečnosti, že je trest ukládán za více sbíhajících se přestupků, a toto vyhodnocení promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Ukládaná úhrnná sankce musí odrážet konkrétní okolnosti případu a odpovídat zásadě individualizace. Z požadavků na individualizaci však nelze dovozovat požadavek, aby jednotlivá hlediska, která výši úhrnné pokuty ovlivnila, byla kvantifikována. Stačí, pokud správní orgán hodnotu, kterou jednotlivým hlediskům přiřadil, vyjádří abstraktně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 - 66).
36. V napadeném rozhodnutí je zřetelně vysvětleno, že je ukládán trest úhrnný a který přestupek je nejprísněji trestaný [přestupek dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích]. Žalovaný shledal jako okolnost polehčující žalobcovu lítost, na základě čehož snížil pokutu na 2 500 Kč. Skutečnost, že se žalobce omluvil, žalovaný jako polehčující

okolnost neposoudil, vzhledem k tomu, že k omluvě došlo až po vydání správního rozhodnutí. K námitce silného citového rozrušení a existence intimního vztahu mezi žalobcem a osobou přímo postiženou přestupkem žalovaný konstatoval, že právě v rámci blízkého citového vztahu si měl žalobce uvědomit závažnost svého jednání. Za pomoci kritérií dle § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky posoudil povahu a závažnost přestupku a toto posouzení promítl do napadeného rozhodnutí (str. 8-9). Správní trest mírnější formy než pokuty žalovaný vyloučil vzhledem k tomu, že žalobce ani po podání vysvětlení, kdy slíbil, že nebude osobu přímo postiženou přestupkem kontaktovat, svého jednání nezanechal. Jednání bylo vyhodnoceno jako úmyslné a mělo za následek zhoršení situace osoby postižené. Žalovaný potvrdil druh a pozměnil výměru úhrnného správního trestu dle § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky.

37. Správní orgány tedy uložily úhrnnou pokutu primárně za nejprísněji trestný (nejzávažnější) přestupek, přičemž při určení její výše přihlédly k tomu, že se žalobce dopustil více přestupků v souběhu. Míra, kterou se na výši pokuty podílely jednotlivé sbíhající se přestupky, vyčíslena nebyla; k takovému postupu však správní orgány ani nebyly povinny, jak bylo shora vysvětleno (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2020, č. j. 9 As 299/2019 – 43). Zdejší tedy soud dospěl k závěru, že žalovaný dostal požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí při ukládání pokuty a že správně aplikoval absorpční zásadu. Ani tato námitka tedy není důvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

38. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodnými. Žalobu proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).
40. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřlová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 A, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 11. srpna 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně